Dies i dies | 24 | Actualitzat el 07/04/2011 a les 07:00

El pare, el fill, l'editora i la traductora

Se n'havia assabentat a última hora i per un apunt al Facebook de la revista *Jaç*: el gran pianista **Agustí Fernández**, un dels millors jazzmans perifèrics del Vell Continent, actuava al Robadors 23, i tocava, a més, amb una formació *ad hoc*, completada pel veler de les quatre cordes **Masa Kamaguchi** i el bateria **Ivo Sans**. Sense pensar-s'ho dos cops, va apagar l'ordinador i va sortir d'una revolada. Quan va travessar la porta vidriosa del Robadors 23, no hi havia ningú. Ningú? Al fons de la sala hi havia els tres músics en qüestió acabant de preparar els seus estris; a la barra, un senyor amb un maletí, d'uns cinquanta anys i amb aspecte de comercial, acompanyat d'un noi d'uns setze anys, tímid i esprimatxat. Abans que pogués dir res als músics, l'home es va dirigir al redactor:
—Perdoni, vostè ve sovint per aquí? El del fons, és l'**Agustí Fernández**? És que, sap, el meu nano, que té setze anys, vol ser guitarrista i l'he portat aquí perquè vegi el que és un músic de veritat.
D'on havien sortit aquell paio i el seu fill? Com podien saber que l'**Agustí Fernández** actuava aquell dia, a aquella hora i en aquell local del Raval mig amagat? El periodista, fascinat per l'escena, els va convidar a acompanyar-lo fins a l'escenari per tal de presentar-los el reconegut pianista mallorquí.
—No sap l'alegria que tinc de coneixe'l, escolti! —va declarar l'home un cop fetes les presentacions. —I miri, senyor **Fernández**, aprofito i li presento el meu fill de setze anys, que ha començat a fer classes de guitarra.
—Ah, carai! I què t'agradaria tocar? —va preguntar l'artista.
—Be, de moment he muntat una banda amb uns col·legues de l'institut. Fem versions dels **Manel**, de l'**Springsteen** i temes propis, que escriu el cantant —va respondre el xaval amb cara de circumstàncies.
A poc a poc, va anar arribant més gent al local: els crítics Ferran Esteve i Roger Roca, una traductora, de nom Encarna, amiga dels crítics, un saxofonista, l'**Albert Cirera**, i una senyora d'uns setanta anys que s'assemblava a una veterana escriptora de la contracultura nord-americana.
—Coneixeu aquesta senyora? —va preguntar **Fernández**. —És l'antiga editora de Ruedo Ibérico. La vaig conèixer fa vint anys.
—Sí, i tant! Encara me'n recordo, va ser després d'un concert dedicat a les Brigades Internacionals —va comentar l'editora.
La sessió va arrencar i una pluja de meteorits sonors va envair el local. Les mans del pianista lliscaven amb una força abassegadora pel teclat d'un piano de paret atrotinat, mentre el contrabaixista i el bateria actuaven a mode de contrapunt, tot creant un diàleg cargolant entre els tres integrants del grup. Música esclatant que avançava a batzegades, assonància convertida en poesia.
Després d'una sessió torrencial de cinquanta minuts, el públic va saludar els artistes amb una càlida ovació. El pare i el fill, més contents que un gínjol, es van acomiadar de la concurrència. L'editora també va marxar, no sense abans fer dos petons maternals al pianista.
—Què, què us ha semblat?— va preguntar el pianista dirigint-se a la taula dels crítics i la traductora.
—Jo era el primer cop que assistia a un concert d'aquest tipus —va respondre la traductora.
—Doncs déu ni do! Espero que tornis un altre cop.
—Espero que, la propera vegada, a aquests crítics babaus que tinc per amics no se'ls oblidi d'avisar-me —va apuntar mentre es servia l'últim cul de cervesa.
I aquesta història, amb algun ribet de fantasia, és tan real com que, per desgràcia, la majoria dels mitjans que van cobrir els Premis Enderrock es van oblidar completament dels Premis Jaç. Segurament al pare, el fill, l'editora i la traductora els hauria agradat saber que existeixen.